

του Μιχαήλ Χούλη

Κάποιος από τους Φαρισαίους, που λεγόταν Νικόδημος, άρχοντας των Ιουδαίων, για να μην γίνει αντιληπτός από τους ομοεθνείς του, ήρθε στον Ιησού νύχτα, και συζήτησε με τον Ιησού σοβαρότατες αλήθειες, περί του Θεού και της ανθρωπίνης σωτηρίας. Ο Ιησούς τού εξήγησε ότι η γνώση των επουρανίων δεν μπορεί να αποκαλυφθεί άνευ της μαρτυρίας Εκείνου, δηλαδή του Υιού του Θεού. Στο 24ο κεφάλαιο του βιβλίου των Παροιμιών, τίθεται η εξής ερώτηση: «Ποιος ανέβηκε στον ουρανό και κατέβηκε απ' αυτόν;» Η υπονοούμενη απάντηση είναι: «Μόνο ο Θεός». Ο Χριστός επομένως εξηγεί στο Νικόδημο για τον εαυτό Του ότι: Μόνο Εκείνος από τους ανθρώπους θα ανέβει στον ουρανό κατά την ανάληψή Του, όπως και μόνο Εκείνος κατέβηκε ως δεύτερος Αδάμ από τον ουρανό, και ο οποίος παρευρίσκεται πάντοτε ταυτόχρονα στον ουρανό, ως Υιός και Λόγος του Πατρός.

Και ίσως κάποιος εδώ να ρωτήσει: «Μα και ο Ηλίας και ο Μωυσής δεν αναφέρονται στην Παράδοση της Εκκλησίας μας ότι ανελήφθησαν στον ουρανό; Πώς τώρα αναφέρεται ότι μόνο ο Ιησούς θα αναληφθεί στον ουρανό;» Η απάντηση είναι ότι ο Μωυσής και ο Ηλίας απετέλεσαν προτυπώσεις του Χριστού και εικόνες Του στην Παλαιά Διαθήκη, σαν απλοί άνθρωποι που ήσαν, ενώ ο Χριστός είναι το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, που όχι μόνο ανέβηκε και κάθισε στα δεξιά του Θεού, αλλά και μόνο εκείνος κατέβηκε από Ψηλά, αφού σαρκώθηκε και γεννήθηκε ως άνθρωπος. Και αυτό επειδή, θέλοντας να αποκαλύψει σε μας τα επουράνια, έγινε από αγάπη ένας από εμάς, και ως άνθρωπος όμοιος με μας ελάλησε προς εμάς τις θείες και σωτήριες αλήθειες, ενώ στη συνέχεια, προσφέροντας το αίμα Του, απέκτησε την Εκκλησία Του.

Επεξηγώντας περισσότερο ο Ιησούς τα λόγια Του, αναφέρει στο Νικόδημο και το δεύτερο μυστήριο της σωτηρίας, μετά την δια του βαπτίσματος αναγέννηση που είχε στο μεταξύ προείπει, και αυτό είναι η δια του Σταυρού γενομένη ευεργεσία της ανθρωπότητας. Λέγει λοιπόν ο Ιησούς ότι, όπως ο Μωυσής ύψωσε το χάλκινο φίδι στην έρημο, και όσοι τραυματισμένοι το κοιτούσαν σώζονταν από το δηλητήριο των φιδιών, με τον ίδιο τρόπο η αμαρτία, λόγω τής επί του Σταυρού ύψωσης και θυσίας του Χριστού, θα εκτεθεί, δημόσια και ηττημένη, σαν το νεκρό χάλκινο ομοίωμα του φιδιού. Όσοι συμμετέχουν επομένως δια της πίστεως στο μυστήριο του Ιησού, σώζονται, ο οποίος υψωθείς μεταξύ ουρανού και γης, ήτο σαν να εγκαταλείφθηκε προς στιγμήν όχι μόνο από τους ανθρώπους, αλλά και από τον ίδιο τον Πατέρα Του. Υψώθηκε όμως ο Κύριος και με την ανάληψή Του, για να καθίσει στα δεξιά του Πατρός, και να παράσχει μετάνοια και άφεση αμαρτιών στο λαό.

Η πίστη μάλιστα των αμαρτωλών, που έχουν ανάγκη τη σωτηρία, στον Εσταυρωμένο, είναι ό,τι υπήρξε η ενατένιση προς το υψωμένο φίδι εκείνων από τους Ισραηλίτες που είχαν ανάγκη θεραπείας, καθότι ο Σταυρός του Κυρίου είναι η κλίμακα προς τον ουρανό και πηγή αιώνιας ζωής. Αυτός δηλαδή που πιστεύει, λέγει ο Ιησούς, δεν θα χαθεί λόγω των τραυμάτων των αμαρτιών του, αλλά θα πετύχει την γη της επαγγελίας, απολαμβάνων σ' αυτήν ζωήν αιώνιον και ποιοτικώς μοναδική. Είναι αλήθεια ότι τα λόγια αυτά χαραχτηκαν στην καρδιά του Νικοδήμου, και εξ' αιτίας αυτών, όταν είδε αργότερα υψούμενον επί του σταυρού

τον Ιησού, δεν σκανδαλίστηκε όπως οι υπόλοιποι μαθητές, αλλά αισθάνθηκε την πίστη του ενισχυμένη.

Ως συνέχεια των προηγούμενων, έρχεται τώρα ο Κύριος να αιτιολογήσει τα λόγια Του ότι «πρέπει να υψωθεί ο Υιός του Ανθρώπου». Λέγει λοιπόν ότι η θυσία Του αφορά όλη την ανθρωπότητα, αγκαλιάζει όλο τον κόσμο, και εκπορεύεται από την αμοιβαία αγάπη καί του Πατέρα καί του Υιού. Η πηγή μάλιστα της άπειρης αγάπης είναι ο Θεός Πατέρας, ο οποίος δεν αρνήθηκε να χαρίσει στο θάνατο ακόμη και τον μονάκριβο γιο Του, προκειμένου να οδηγήσει τον κόσμο, δια της πίστεως και της αρετής, στην αιώνιο λύτρωση.

Τέλος, αναιρεί ο Χριστός την εσφαλμένη πίστη των Ιουδαίων, οι οποίοι είχαν την άποψη ότι ο ερχόμενος Μεσσίας θα καθίστατο, αποκλειστικά για το έθνος τους, βασιλέας και σωτήρας. Επαναλαμβάνει επομένως τρεις φορές την λέξη “κόσμος” για να καταδειχθεί το παγκόσμιον της θείας ευδοκίας, και λέγει στο Νικόδημο: «Διότι δεν έστειλε ο Θεός τον Υιό του στον ΚΟΣΜΟ για να χωρίσει και να καταδικάσει τον ΚΟΣΜΟ, αλλά για να σωθεί ο ΚΟΣΜΟΣ δι’ αυτού». Η αλήθεια αυτή που τονίζεται εδώ, δεν αποκλείει την επάνοδο του Χριστού, κατά την Δευτέρα αυτού Παρουσία, ως Κριτού της Οικουμένης, όπως και σαφώς διδάσκεται στην Καινή Διαθήκη, αλλά εκφράζει κυρίως τον θετικό σκοπό της αποστολής του Κυρίου στον κόσμο. Δεδομένου ότι η κατάκριση των ανθρώπων είναι αποτέλεσμα της θελήσεως αυτών και όχι της θελήσεως του Θεού. Όπως ακριβώς και ο ήλιος, ο οποίος δεν ευθύνεται αν οι ακτίνες του δεν φτάνουν στα φυτά και τους ανθρώπους που βρίσκονται υπό σκιά, ή πίσω από σκούρες κουρτίνες.

Οι ευαγγελιστές λοιπόν -αλλά και ο απόστολος Παύλος- με τα ανωτέρω περιγραφέντα, εκφράζουν την πίστη ότι τίποτε δεν είναι τυχαίο, διότι όλα βρίσκονται στα χέρια του Θεού, ο οποίος, επειδή κυβερνά και προνοεί ακριβέστατα και απολύτως δίκαια για τον κόσμο, φρόντισε ώστε ο Υιός του Ανθρώπου, όπως ονόμαζε τον εαυτόν του ο Χριστός, να αντιπροσωπεύσει και αντικαταστήσει στη θυσία Του ολόκληρη την ανθρωπότητα, ίνα σωθούμε όλοι δι’ Αυτού, ακολουθώντας τις εντολές και το παράδειγμά Του.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

“Υπόμνημα εις το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον”, Π.Ν. Τρεμπέλα, εκδ. Ο Σωτήρ, Αθ. 1990

“Εκείνος, Ο Ιησούς Χριστός”, Επισκόπου Αχελώου Ευθυμίου, εκδ. Γρηγόρη, Αθ. 2002

“Ερμηνεία των Τεσσάρων Ευαγγελίων”, Βαρθολομαίου Γεωργιάδου, επισκόπου Κορίνθου, εκδ. Δημιουργία, Αθ. 1992

“Τα Τέσσερα Ευαγγέλια και Πράξεις Αποστόλων”, αρχιμ. Τιμοθέου Κιλίφη, Αθ. 1999